

Geresits Gizella

Pannónia lankáin

*„Jeruzsálem, Jeruzsálem, megölöd a prófétákat
és megkövezed, akik hozzád küldettek! (...)
Mondom nektek, mostantól mindaddig nem láttok,
amíg nem zengitek: áldott, aki az Úr nevében jön!”
(Mt 23,37-3)*

Nézz szét, Uram, a tűnő időben: mibennünk!
Ellobbanó nyarak után pannon lankáidon
napszíttá szikkadt Földedet itatja-e már
új élet frissítő zápora, égi könnyed?
Nem vet-e árnyékot szélfúttá hegycsúcs, hol a póre
sziklák vad igazuk feléd tárják, mert rejtik még
nem zengő, kristályos mélyük alvó tudatát?
Nem hozza forró legét száraz szaharának
vízsóvár, vad szele, hol a homoki pacsirta
elhaló dala kiszáradt fűcsomóra hull,
s törékeny tamariszkusz fehér virága izzik
a sivatagi éjben? Hallod? Ahaggar kopár
hegyeinek bazaltsípjai sírnak az égre
fel, megannyi kint kínokkal zengeni tudón,
midőn Namíbia felől fölcsap a déli szél,
s hozza sós ízét tengerek vizének, páratelt
sirokkót, s visszhang zúg vele :
„Légy, mielőtt nem lennél!”

Thébai Pakhomiosz térdre hull,
égő szemei keresik a ködben
a Jelenést, a horizonton ellebegőt
-- „Légy, mielőtt nem lennél!”
-- Zúgják most Ahaggar súlyos orgonasípjai.
-- „Légy!”
veri vissza a Hangot Tahat égbevesző
magasa, hogy meghallják Dhaola Dhár hófödte
csúcsai is. S a tiszta légen át zuhan a Hang
hosszú századok során... Thébai Pakhomiosz
lesimítja homoktelt köntösét, fáradt szeme
sugarát, sós könnyét felissza a távol... Hallja
a Hangot, látja a Jelenést, alant
a remegő, forró légben, ellengő falak
fehérét, látja anakhóréták imbolygó
mentét – odahagyva a bűnös várost –, oldják
napszíttá köntösük, a sivatagi alkony

vörösében, sovány bordáikat fölfedve,
szívüket tárják a Jelenésnek, sápadt, aszott
arcukon sós árkokat égetnek, lassan, némán
gördülnek alá súlyos könnyeik: „Légy!”
„Légy, mielőtt nem lennél”

Pannónia lankáin zuhan a Hang szívekbe,
fülekbe, miként ha Ahaggar kemény orgona-sípjai,
megannyi „pengő érc, zengő cimbalom” a fülekben.
Pannon lankákon, mint törékeny tamariszkusz
fehéren izzó szirma-virága hullna a
sivatagi éjben, sivatag-szíveknek szűk
hullám-dűnéin, felfénylő ívvel a Jelenés,
miként ha Tahat égbevesző ormairól
orkán zuhanna alá:
„Fiat voluntas tua!”

Senki nem hallja már, senki nem látja már.
„Tükör által homályosan” elvész a Jel,
meghal a Hang a belső zsvajban, vak szíveknek
sivatag-alkonyán: kiégett fű, madártetem.

Vad gépek zörgő zenéje veri fel a várost,
vásárosok lepik el hangyamód,
konténerek nem győzik, gyűlik a bűzös szemét.
Pannónia lankái nem ringatják ellengő
falak fehérét, tiszta köntösök gyöngyvászónát:
nem tudják ma már, mint haltak bennük aszottan,
hogy Magyarföld gyermekeit el ne eméssze
az éhség. Senki nem látja, senki nem tudja már...
sivatagi patkányok lopakodnak az éji
sötétben, siket csöndjében lapul a robbanás...
Ó, szakadj fel kiáltás!
„Fiat voluntas tua !”

Város-szélíg menekedve, szívek mérgezett, árva
Jeruzsálem-sikátorán várva, Koldus sír fel az égre:
Ő... Ő zokog érted
lélekveszejtő éjszakáidon a tűnő időben...